

Máme promočený svetry
a v dešti tiše proklínáme
neonový světla od Elektry.
Sucho, teplo, tváře spící,
za dveřmi co na petlici,
zavřený jsou, nikam nemohou.
Trápí nás popraskané chodníky,
co šplouchaj nám pod kotníky,
příběhy Ostravských pŭlnocí.
A z Karolíny žabí výkřik
a zatrest černý puntíky
na vroubku všech padlých bez moci.

A ty,
se ztrácíš a bloudíš
a tmu s šerem soudíš
a tvou, pŭlnoční Ostravou.
Voukol když brázdíš,
nic nemáš, vše sázíš
a nejde zapomenout.

Máme povolený šráky,
pro případ nouze zachycený
kancelářskou sponou za padáky.
Bojíme se z nouze cnosti,
volných pádů opilosti,
démonů, když na panák tě zvou.
A čas nám rychle utíká,
jak z Černé louky muzika,
barevné ty dny bez vědomí.
A každá další putika
s plakáty Jardy Švejdíka
je jediné to co nás nezlomí.

A ty,
se ztrácíš a bloudíš
a tmu s šerem soudíš
už jdou, s černých Přivozů
Zubatá s kosou
a snídáš stud s rosou
a snažíš se snažíš.
Bloudíš a ztrácíš
a tmu s šerem soudíš a tvou
pŭlnoční Ostravou
Voukol, když brázdíš
nic nemáš, vše sázíš
a nejde zapomenout.